

عنوان مقاله:

برون رفت نهایی حکمت متعالیه از چالش ارتباط متغیر با ثابت، برپایه اندیشه استاد جوادی آملی

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه دینی، دوره 22، شماره 82 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

روح الله سوری - استادیار گروه فلسفه دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه خوارزمی تهران

حمید پارسانیا - دانشیار گروه علوم اجتماعی دانشگاه تهران

محمد صادق کاویانی - دانشجوی دکتری فلسفه فیزیک دانشگاه باقرالعلوم علیه السلام

خلاصه مقاله:

مسئله ارتباط امر متغیر با ثابت، یکی از پیچیده ترین مسائل فلسفی است؛ چراکه متغیر از جهتی که متغیر است، نمی تواند با ذات ثابت خداوند متعال در ارتباط باشد. از این رو بسیاری از فیلسوفان مسلمان کوشیده اند تا وجه ثباتی برای متغیر در نظر گیرند. به رغم نکات ارزنده ای که پیشنهاد های ایشان برای گره گشایی از معضل یاد شده دارند، اما هیچ یک به تنهایی نمی توانند این چالش را حل نمایند؛ چراکه در ثبات و تغیر، نسبت به غیر لحاظ نشده است؛ پس نمی توان برای امر متغیر دو چهره وجودی در نظر گرفت که از منظر امور ثابت، ثابت و از منظر امور متغیر، متغیر باشد. آیت الله جوادی آملی خوانش جدیدی در گره گشایی از این مسئله دارند که بر تشکیک وجود استوار است. برابر این دیدگاه، همه مراتب وجود به ثباتی نفس الامری و غیر نسبی متصف هستند که برپایه مرتبه وجودی آنها شدت و ضعف می یابد. ضعف ثبات در مراتب پایین وجود، مایه شکل گیری مفهوم منافق «تغیر» از این مراتب می گردد. نوشتار پیش رو با هدف حل نهائی مسئله ربط متغیر به ثابت بر اساس اصول حکمت متعالیه، نخست به تحلیل و بررسی اجمالی آرای مهم حکیمان مسلمان پرداخته و سپس با واکاوی دیدگاه استاد جوادی آملی، به برتری های دیدگاه ایشان نسبت به اقوال دیگر اشاره می کند.

کلمات کلیدی:

ربط سیال به ثابت، جوادی آملی، متغیر، ثابت، تشکیک، حکمت متعالیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1557946>

